

Stormbruid

STORM BRUID

ROSEMARY
HART

ROSEMARY HART BOOKS

Stormbruid

www.rosemary-hart.com

Copyright © 2023 Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Marieke Frankema

Romantische Roman

Fantasy Roman

Historische roman

ISBN: 9789403702865

NUR 343

NUR 334

NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopiëren, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

CONSTANTIN

IK BEN NIET GRAAG ver van huis.

Het veroorzaakt een donkere kolk van onbehagen in mijn borstholte en ik weet dat elke spier in mijn lichaam op spanning staat. Mijn paard voelt het ook. Hij is schrikachtig onder mijn hand terwijl ik samen met mijn paar gewapende mannen de heuvel afdaal en we onze blikken richten op de uitbundige stad Bratišova, die in de glooiende bocht van de rivier de Corciu ligt genesteld.

Ik heb Grigore achtergelaten en de leiding gegeven. Ik heb vertrouwen in zijn vaardigheden, maar niettemin kan de meester van de Stormburcht nooit te lang wegblijven. Niet dat er veel op me wacht, buitenshuis – weinig meer dan mijn plichten, die nooit afnemen, als een ironische afspiegeling van de altijd woedende storm rond de winderige pieken waarop het kasteel van mijn voorouders is gebouwd.

Die plicht is tevens wat mij naar het laaggelegen landhuis van Petru Dragovei drijft. We zijn geen vreemden voor elkaar, al kan ik zeker niet zeggen dat we vrienden zijn.

Toch zal hij zich naar mij moeten schikken.

Dragoveis residentie ligt net buiten de drukke stad, omgeven door een stenen muur die een honend gesnuif aan me ontlokt. Mooie gevelstenen en sierlijke sculpturen zullen breken en instorten door niet meer dan een scheet van een Noruskisch leger. Heer Petru weet niet hoe goed hij het heeft, of hoeveel het kost om zijn huis veilig te houden.

Daar zal hij spoedig achter komen.

Anatolie, een van mijn schaarse vertrouwelingen, bonkt met zijn vuist op de poort. Het duurt niet lang voor er een bewaker verschijnt. ‘Wie bent u?’

‘Constantin van Vârvul Vântului, Heer van de Stormburcht,’ antwoordt Anatolie. ‘Ga je meester vertellen dat hij is aangekomen.’

‘Vergeef me, Heer van de Stormburcht,’ mompelt de bewaker, terwijl hij me met grote ogen gadeslaat. ‘Mijn meester schijnt niet te hebben begrepen dat u kwam.’

‘Moet een dienaar worden gewaarschuwd voordat hij wordt ontboden?’ vraag ik zacht. ‘Ik ben reismoe en raak snel door mijn geringe voorraad geduld heen.’

De man knikt en gooit de poorten wijd open om ons binnen te laten, en terwijl de hoeven van onze paarden op de geplaveide stenen van de binnenplaats klinken, haasten de stalknechten zich naar buiten om onze rijdieren over te nemen. Vermoeid ben ik werkelijk, maar het is meer mijn geest dan mijn lichaam die zichzelf heeft uitgeput. In de drukte die op onze aankomst volgt, neem ik even de tijd om mijn spieren te strekken. Hoewel Heer Petru Dragovei en ik geen onbekenden zijn, heb ik zijn huis nog nooit bezocht. Het is... Wel, ik veronderstel dat het precies is wat men zou verwachten van iemand die geboren en getogen

STORMBRUID

is in de afwezigheid van geweld. Een amandelboom groeit in het hart van de binnenplaats; alle bladeren zijn weggeveegd, waardoor het grote plein netjes en fris oogt. De woning zelf is een langwerpige constructie met een plat dak, witte, gepleisterde muren en ramen van helder glas. Het is gebouwd voor plezier, niet voor oorlog.

Door de toegangsdeuren komt een man tevoorschijn. Zijn vrij grote buik wordt omspannen door een weelderige, roodfluwelen jas. In zijn vroegere jaren had hij misschien een knap gezicht, maar dat is allang gewicht onder de effecten van lekker eten en veel wijn.

Een frons vormt zich tussen zijn wenkbrauwen als hij de stenen trap afdaald, ook als hij zijn hand naar de mijne uitstrekt. ‘Heer van de Stormburcht. Ik ben verrast.’

‘Werkelijk?’ vraag ik.

‘Nou, ik... ik zou eerder een bericht hebben verwacht. Een koerier. Een of andere boodschap.’

‘Ik heb geen tijd voor het heen-en-weer van boodschappers.’ Ik grijp zijn wachtende hand en geniet een beetje van de lichte pijscheut die over zijn gezicht trekt. Heer Petru mag dan in naam een beschermheer van Targonesti zijn, maar zijn lichaam is onge oefend. Het is zo zacht als natte klei.

Hoe zacht hij ook is, Heer Petru’s geest werkt nog uitstekend. Mijn woorden laten zijn frons dieper worden en er lijkt een bepaalde ernst over hem heen te komen, alsof hij plotseling beseft wat ik zou kunnen bedoelen.

‘Natuurlijk,’ zegt hij en knikt grimmig. ‘U bent van harte welkom in mijn huis, Heer Constantin. Ik zal de voorbereidingen laten treffen.’

Hij gebaart naar een jonge bediende achter hem, die diep buigt en zich dan weghaast. Ongetwijfeld zal het een drukte van belang zijn om hun mooiste gastenkamer voor mij klaar te maken.

Ik geef een knikje. ‘Mijn mannen hebben een stevige maaltijd nodig.’

Petru knikt. ‘Ze zijn welkom in de soldatenzaal. Daarna moeten we praten, neem ik aan?’

‘Dat moeten we.’

‘Goed dan.’ Hij kijkt niet blij terwijl hij zijn handen om de met goud ingelegde riem om zijn middel klemt. ‘Het is bijna tijd voor het avondeten. Mag ik voorstellen dat u een moment neemt om het stof van de reis van u af te wassen en ons dan vereert met uw aanwezigheid aan onze tafel? Daarna kunnen we onder vier ogen praten.’

Hoe onwillig ik ook ben om deel te nemen aan de drukke sociale bijeenkomsten van een groot huishouden, en hoe ongeduldig ik ook ben om terug naar huis te rijden, ik weet dat ik me enigszins zal moeten voegen naar Heer Petru. Dit is tenslotte zijn huis. Ik buig mijn hoofd als een vorm van stille aanvaarding en Heer Petru kijkt opgelucht. Hij roept een tweede bediende en geeft haastig instructies: ‘Breng de Heer van de Stormburcht naar de noordelijke vleugel. Zorg dat hij alles heeft waar hij om vraagt, en doe het haastig.’

‘Ja, Mijn Heer,’ antwoordt de bediende prompt, met een diepere buiging dan hij zijn meester vermoedelijk normaal zou tonen. Ik ben eraan gewend – die eerbied, grenzend aan angst en misschien in niet geringe mate besprenkeld met bijgeloof.

STORMBRUID

Welnu, ze kunnen over me fluisteren wat ze willen. Ze weten heel goed dat Targonesti niets anders dan een bloederige vlek op de landkaart zou zijn als het niet aan mijn voorouders had gelegen.

Met een paar grote passen heb ik de bediende ingehaald, die me door de hoofdingang leidt en snel een grote stenen trap beklimt voordat we opnieuw de frisse buitenlucht induiken via een loopbrug met een open dak.

Een flits van goud in de hoek van mijn blikveld trekt mijn aandacht. Mijn blik springt opzij, over de gewelfde balustrade, naar een geplaveid straatje tussen de stallen en het grote huis.

Als vanzelf komen mijn voeten tot stilstand. Ik kijk naar een jonge vrouw die lachend wordt achtervolgd door een jongen van haar leeftijd. Ze kijkt over haar schouder en roept iets naar hem, haar stem helder en zuiver als een kerkklok. Ze is sierlijk, vol levenslust, met de rooskleurige wangen van een meisje dat geniet van de frisse buitenlucht. Ik vang een glimp op van haar dromerig blauwe ogen, als een zomerse lucht. Zelfs vanuit mijn hoge positie in de schaduwen valt mijn blik op de zoete zachtheid van haar lippen. Ze heeft een mond die gemaakt is om te lachen en een voorkomen dat geschapen lijkt te zijn voor zomer en zonlicht – twee zaken die niet in overvloed aanwezig zijn in mijn thuis Vârvul Vântului – de windpiek – of Stormburcht, zoals de meeste mensen de rots noemen die mijn wieg herbergde en die tevens mijn graf zal verzwelgen.

Ze draait zich om en trekt de jongeman aan zijn arm naar zich toe. Een paar gouden lokken zijn ontsnapt uit haar verder onberispelijke vlecht en wervelen in het rond wanneer een briesje langs haar waait. In mijn

verbeelding strijkt dezelfde windvlaag langs mij heen en biedt me zo een vleugje van haar geur – zomers en warm, alsof het seizoen nog niet is veranderd en op weg is naar een lange, donkere winter.

Een kleine honingbij, daar doet ze me aan denken.

Als ik haar zou aanraken, vraag ik me af of ze me zou durven steken.

Als ik haar zou proeven, vraag ik me af of ze naar honing zou smaken.

‘Mijn Heer?’ De bediende die met me mee is gestuurd, kijkt me met een behoedzame blik aan. ‘Als u mij zou kunnen volgen...?’

Ik wend mijn blik af van het meisje beneden en geef alleen een kort knikje terwijl ik mijn stevige tempo hervat. Ik hoef me niet af te vragen wie ze is. Petru Dragovei heeft één kind, een meisje. Ik heb haar eenmaal eerder ontmoet, en slechts kort. Het magere kind van toen is veranderd in een goudharige maagd.

Ik krijg een vertrek toegewezen dat de gehele noordelijke vleugel in beslag neemt en weelderig is ingericht. De spiegel naast het massieve hemelbed laat een man zien met modder op zijn leren jas, op zijn laarzen, in de punten van zijn haar. Ik grom wat en schud de jas van mijn schouders, trek mijn ruiterschoenen uit en grijp in mijn spullen naar de enige set schone kledij die ik heb meegebracht.

Ik neem niet de moeite om de modder van mijn laarzen te vegen, maar ik kleed me om in het donkerzwarte fluweel en het bont van een schoon vest. Na een moment van aarzeling kam ik zelfs mijn wilde, warrige haar naar achteren en bind het in een eenvoudige staart laag in mijn nek. Fronsend aanschouw ik mezelf in de spiegel. Mijn haar is nog steeds dik en donker, op een dunne streep zilvergrijs bij mijn slapen na. Ik ben te jong om zilver te kleuren, denk ik sardonisch. Maar ben ik nog wel zo

jong? Het leven vol constante waakzaamheid en schermutselingen eist zijn tol.

Als een laatste gebaar hang ik een zware ketting om mijn nek, met daarin een zwarte opaal, die al zeven generaties lang het merkteken van mijn huis is. Als ik naar mijn spiegelbeeld kijk, concludeer ik dat ik een harde en strenge verschijning ben. Mooi zo. Misschien herinnert Petru zich dan wie hij voor zich heeft.

Er wordt op mijn deur geklopt. Terwijl ik mijn riem en zwaard omgesp, antwoord ik: ‘Kom binnen.’

Anatolie stapt naar binnen en sluit de deur. ‘We hebben de omgeving van het huis gecontroleerd en verzekerd. We verwachten geen problemen.’

Ik knik. Petru mag dan nalatig zijn, hij is geen verrader.

‘Ik heb er ook voor gezorgd dat alles klaar is voor vertrek, mocht u morgenochtend vroeg naar huis willen rijden,’ zegt hij zacht.

‘Als dat kan.’

Anatolie aarzelt zichtbaar, voordat hij zegt: ‘Verwacht u dat een eerder vertrek nodig zal zijn, Mijn Heer?’

Onwillekeurig sluit mijn vuist zich om de gouden sleutel die aan een kleinere ketting om mijn hals hangt, veilig onder de zware lagen van mijn kleding. ‘Geen reden tot zorg. Zeg de mannen te gaan eten en neem wat rust.’

‘Jawel, Heer Constantin.’ Hij buigt zijn hoofd weer en opent de deur. ‘Roep me als u iets nodig heeft.’

Ik wacht tot zijn voetstappen wegsterven voordat ik in een van de vele stoelen in de kamer ga zitten. Ze zijn allemaal bekleed met zachte kussens

en zijde of satijn, alsof ze in een damesboudoir horen. Mijn handen lijken te groot op de sierlijke armleuningen.

Het blijkt dat ik zelfs geen minuut van stille afzondering kan genieten, want een volgende klop op mijn deur kondigt een bediende aan, dezelfde als eerder, klaar om me naar Petru's eetzaal te begeleiden.

Goed dan. Ik kan een maaltijd gebruiken.

Petru's eetzaal lijkt in niets op de ruime, vrij donkere zaal waar ik mijn avondeten nuttig. Er hangen grote kroonluchters aan een met fresco's versierd plafond, en net als in mijn gastenverblijf zijn de stoelen gemaakt van glanzend hout en dure stoffen.

Het midden van de kamer wordt volledig ingenomen door een tafel, die zich uitstrekt over twee verschillende platforms, één hoog en één wat lager. Ik veronderstel dat de familie van het huis en hun bedienden allemaal dezelfde eetruimte delen.

Zodra ik verschijn, schieten de meeste mensen uit hun stoel omhoog. Ik voel hun blikken over me flitsen, nieuwsgierig en toch geïntimideerd. Met een glimlach gebaart Petru naar een stoel links van hem, recht tegenover het goudharige meisje dat eerder mijn aandacht trok. In mijn achterhoofd registreer ik dat er niemand naast haar zit – geen moeder, geen tante, oom of neef. Ik registreer ook dat de jongen met wie ze was – degene die ze zo vrijelijk vasthield en met wie ze lachte – aan het lagergelegen platform zit, naast een man in een simpel militair uniform.

STORMBRUID

Ze lijken genoeg op elkaar om aan te nemen dat ze vader en zoon zijn, en hoewel hun kleren duidelijk goed gesneden en schoon zijn, neem ik ook aan dat ze geen druppel adellijk bloed in hun lijf hebben.

Ik vraag me af of Petru weet dat zijn dochter rondrent met de zoon van een soldaat.

Niet dat het mijn zaken zijn.

Ik schraap mijn stoel over de vloer en neem plaats.

‘Welkom,’ zegt Heer Petru. Een klik van zijn vingers zorgt ervoor dat een dienstmeisje mijn bokaal vult met een dikke en zware rode wijn, terwijl een ander het bord voor mij volschept met eten. ‘Mijn Heer, ik geloof dat u nog niet kennis heeft gemaakt met mijn dochter, Ioanna. Ioanna, lieveling, we hebben het eervolle gezelschap van Heer Constantin van Vârvul Vântului, of Stormburcht.’

Ik geef haar een kort knikje. Haar zachte mond trekt zich op in een nerveuze glimlach. Nu ik haar van dichterbij zie, vallen me de kleine sproetjes op die over haar blanke huid liggen verspreid, en de volheid van haar lange wimpers. Het is een uitdaging om niet recht in die blauwe zomerogen te staren, of naar haar mooie lokken, die in het flakkerende licht van de kroonluchters van gesponnen goud lijken te zijn gemaakt.

‘Eet, alstublieft,’ dringt Petru aan, terwijl hij zijn eigen mes oppakt. Dat lijkt het teken te zijn voor alle anderen om aan hun maaltijd te beginnen, dus doe ik dat ook. Het lamsvlees is mals en gekruid. Thuis eten we goed, maar het is duidelijk dat de koks van Dragoveis woning kruiden gebruiken die ik niet gewend ben. Waarschijnlijk worden ze geïmporteerd uit het binnenland van Targonesti.

Terwijl de gesprekken om me heen op gang komen, stel ik me tevreden met de maaltijd en blijf ik zwijgend luisteren en observeren.

‘Ik heb het gevoel dat ik je vandaag nauwelijks heb gezien, Ioanna,’ zegt Petru tegen zijn dochter. ‘Wat heb je de hele dag gedaan?’

‘Ik ben de stad in gegaan om aalmoezen uit te delen,’ zegt ze.

Haar vader fronst. ‘Alleen?’

‘Ik had Teodora en Luana bij me.’

‘Ik zou wensen dat je een bewaker had meegenomen,’ antwoordt Petru zacht. ‘Lieveling, je weet hoe ik denk over dit soort bezigheden, vooral als je alleen je kamermeisjes meeneemt.’

‘Het is belangrijk werk, papa.’ Ioanna’s slanke hand reikt naar een zilveren schaalje dat tussen ons in op tafel staat. Ik pak het op en houd het haar voor. Een ogenblik lang blijft haar lichtblauwe oogopslag met de mijne versleuteld. Dan pakt ze een zoete dadel uit het kommetje en schenkt me een nerveus glimlachje.

‘Ik ontken het belang van je liefdadigheid niet,’ zucht Petru. ‘Neem de volgende keer twee bewakers mee.’

‘Ja, papa,’ antwoordt Ioanna zo vlot dat het me duidelijk is dat dit niet de eerste keer is dat ze een woordenwisseling hebben gehad over dit onderwerp. Ik ben vreemd genoeg gecharmeerd van haar lieflijke ernst, wanneer ze haar vader blijft informeren over de ellende die de armen moeten doorstaan.

Heer Petru glimlacht welwillend. ‘Je bent een zegen voor onze gemeenschap, lieveling, maar ik weet zeker dat de Heer van de Stormburcht moe is. Misschien kunnen we hem met een lichter onderwerp vermaken?’

STORMBRUID

Het is bijna amusant om de verontwaardigde blik op Ioanna's gezicht te zien. 'Natuurlijk,' zegt ze. 'Hoe was uw reis, Mijn Heer? Het weer leek zo grimmig, de afgelopen dagen.'

Ik breng mijn beker naar mijn lippen en proef de volle wijn. 'Het was koud.'

'Ja. Hier was het ook koud. En daarom hebben de armen ook nodig dat wij...'

'Ioanna,' kreunt Petru. 'Alsjeblieft. Genoeg.'

Er flikkert iets in die grote, vreedzame ogen van haar. Een klein vonkje. 'Waarom? Hoe zwaar zijn reis ook geweest moet zijn, de Heer van de Stormburcht had de zekerheid van een warm bed en een goed avondmaal aan het eind van zijn reis. Ik weet zeker dat zijn ongemak kort genoeg was om het te overleven.'

Ah, deze kleine honingbij heeft geen geduld om over triviale zaken te praten. Ik hef mijn beker naar haar op. 'Ik heb grauwere omstandigheden overleefd. Heer Petru, u hebt toch zeker niet zoveel wijn gedronken dat u onze constante strijd tegen de Noruskische troepen bent vergeten?' Veel zachter voeg ik eraan toe: 'Bratišova is niet zo ver weg van Vârful Vântului dat u zich dat kunt veroorloven.'

'We zijn allemaal dankbaar voor uw niet-aflatende bescherming, Mijn Heer,' mompelt Petru Dragovei, zijn ogen gericht op de wijn in zijn hand. 'Maar, zoals ik u beloofde, zullen we later spreken...'

'Ik heb een gerucht gehoord in de stad dat zwervende Noruskische bendes de Stormpassage via de zee zijn overgestoken en bergdorpen aan onze kant van de grens plunderen,' onderbreekt Ioanna's zachte stem ons plotseling. 'Is dat waar?'

‘Ioanna!’ Heer Petru kijkt uiterst ongemakkelijk en ontzet. ‘Dat zijn geen onderwerpen voor een meisje van jouw stand.’

‘Uw dochter heeft een scherp oor, Petru,’ zeg ik, licht snerend. Ik richt mijn blik rechtstreeks op Ioanna, en zij gaat rechtop in haar stoel zitten, alsof ze de kastijding van haar vader wel had zien aankomen, maar mijn volle aandacht niet. ‘Onze verdediging houdt nog steeds stand. Met de stormen die nu woeden, is het bijna onmogelijk om de grens over te steken, zowel via de zeeweg als door de bergen. Maar zodra het stormseizoen afneemt, wordt het aanzienlijk ingewikkelder om de linie intact te houden... Dat is waarom ik me ook afvraag waarom je vader verzuimt om mij te betalen wat hij me verschuldigd is.’ Met die woorden laat ik mijn blik weer terugkeren naar Petru.

Hij schraapt zijn keel, dept zijn mond met een smetteloos servet en schuift zijn stoel naar achteren. ‘Waarom trekken u en ik ons niet terug in de zitkamer, Heer Constantin? Er is geen reden om mijn dochter onnodig bang te maken.’

Ik vermoed dat hij zich liever de vernedering bespaart om tot de orde geroepen te worden in het bijzijn van zijn hele huishouden, maar ik veronderstel dat ik hem dat kan gunnen. Zo niet hem, dan wel Ioanna, die haar vader met grote ogen en een geschrokken uitdrukking aankijkt.

Ik sta op en volg haar vader de eetzaal uit, welbewust van de vele blikken die ons volgen tot de deuren achter ons sluiten.

‘Leg het uit.’ Ik laat mijn armen op mijn rug rusten terwijl ik kijk naar de gouden ornamenten op de schoorsteenmantel van de zitkamer, die er net zo damesachtig uitziet als mijn gastenverblijf en de zijden stoelen in de eetzaal. ‘Ik heb een half jaar op uw contributie gewacht, maar toch weigert u mij het bedrag te sturen. De situatie in het noorden wordt met de dag grimmiger.’

‘De situatie is altijd grimmig,’ antwoordt Petru, terwijl hij zichzelf een amberkleurige vloeistof inschenkt in een versierd kristallen glas. ‘Al meer dan honderddertig jaar.’

Deze man stelt mijn geduld op de proef. Ik weet dat mijn schouders zich aanspannen, omdat ik het zware fluweel van mijn nette vest om mijn torso voel trekken. ‘Uw dochter had geen ongelijk. De limieten van onze verdediging worden zwaar beproefd. Als zij dat weet, waarom u dan niet?’

‘Mijn Heer, het is niet wat u denkt.’ Petru Dragovei slaakt een diepe zucht, die me overhaalt om me om te draaien. Hij zit onderuitgezakt in een stoel en kijkt plotseling nogal uitgeblust. ‘Ik ben niet vergeten wat ik u verschuldigd ben. Targonesti’s veiligheid is niet onbelangrijk voor me. Maar zoals u ziet, is mijn dochter geen kind meer. Alle middelen die ik heb, alles wat ik opzij kan zetten, moet naar haar bruidsschat gaan.’

‘U hebt een verplichting tegenover Vărvul Vântului,’ breng ik hem zacht in herinnering.

Hij tilt zijn kin op; het eerste vertoon van een ruggengraat waarop ik hem kan betrappen. ‘Onze families mogen dan lang geleden zulke beloftes hebben uitgewisseld, Ioanna is mijn enige kind en mijn verplichting jegens haar reikt dieper.’

‘Er zullen toch zeker vrijers zijn die haar zullen nemen, zelfs als ze goedkoop is.’ Ik loop naar de fles met de amberkleurige vloeistof, pak nog een glas en schenk mezelf in, Petru’s geschokte gezicht negerend. Ben ik zo kil in mijn hart dat het me niets kan schelen of het meisje een goed huwelijk kan sluiten? Niet per se, maar als ik het land niet kan beschermen tegen Noruskische bezetters, staat haar straks een huwelijk met staal en bloed te wachten. Zonder geld om mijn soldaten te betalen, onze wacht te verdubbelen, nieuwe wapens te smeden of ons kapotte oorlogsschip te repareren, ben ik slechts één man die tussen Targonesti en het wilde, woeste noorden staat.

Als om me te treiteren, voelt de gouden sleutel op de naakte huid van mijn borst plotseling heet aan. Hij roept me, nodigt me uit... Nee. Mijn kaken gaan in bitter verzet op slot. Er zijn grenzen die zelfs ik weiger te overschrijden. Daarvoor mag mijn hart zo koud worden als het moet zijn.

‘Dit is hoe het zal gaan, Petru,’ zeg ik. ‘Je mag je contributie betalen in goud of in manschappen, maar betalen zul je me. Morgen zal ik innen wat mij toekomt. Daarna mag je je blijven wentelen in de weelde die je hebt verzameld, in de wetenschap dat ik degene ben die vecht voor alles waarvan je geniet.’

Ik kijk hoe Petru’s gezicht met elk gesproken woord een beetje bleker wordt. ‘Morgen, Mijn Heer?’

‘Morgen, Petru.’

‘Ik kan niet – dat is heel snel... We hebben een jacht voorbereid voor het middaguur,’ mompelt Heer Petru, terwijl hij onhandig zijn drankje van de ene hand naar de andere verplaatst. ‘Om de naamdag van mijn dochter te vieren.’

‘Gefeliciteerd,’ zeg ik. ‘Tijdens het middaguur? Uitstekend. Ik zal me bij jullie voegen. En ik zal elke capabele jongeman uitkiezen die mij in Vârvul Vântului kan dienen.’ Ik zet mijn nauwelijks gelege glas op de gouden schoorsteenmantel en loop naar de deur.

‘Mijn Heer! Wacht. Er moet een andere regeling zijn die we kunnen treffen. Als we kunnen praten...’

‘Dit is een goede schikking, nietwaar?’ Ik stop en kijk op hem neer, en voel een grimmige tevredenheid als ik hem een stukje in elkaar zie krimpen. Ik kan zoveel in zijn ogen lezen, dingen die hij niet kan zeggen als hij me niet nog meer wil beledigen. Het is spijtig, maar de waarheid is dat dit inderdaad een goede regeling voor mij is. Ik heb hier veel jongemannen gezien – waaronder Ioanna’s soldatenzoon – en die zullen op te leiden zijn. Staljongens en keukenhulpen en jagers, hondenverzorgers en landarbeiders en leerjongens van elk ambacht dat nodig is om een groot huishouden als dat van Petru Dragovei te laten draaien. Zonder hen vraag ik me af hoe snel deze plek zou bezwijken onder zijn eigen decadente gewicht.

Ik weet dat Petru worstelt met dezelfde vraag als ik hem daar laat zitten, met zijn drankje in de hand.

2

IOANNA

‘IK MAAK EEN KORTE wandeling door de tuinen,’ laat ik Teodora weten, terwijl ik een warme mantel om mijn schouders sla. Hoewel het nog niet vriest, snijdt de kou al dagen door mijn huid. Teodora’s kleine fronsje maakt duidelijk dat zij ook weet dat ik een hekel heb aan de kou. Ik houd mijn gezicht zorgvuldig in de plooi. ‘Het was een rumoerig diner. Mijn vader is in onmin met de Heer van de Stormburcht.’ Dat kan ik haar zeggen terwijl ik haar recht in haar ogen aankijk, want de spanning die ik aan tafel voelde, is in mijn schouders gekropen. *Heer Constantin van Vârvul Vântului...* Die naam alleen al laat me licht huiveren. Slechts één keer eerder heb ik hem ontmoet, toen ik nog een kind was. Ook toen al was ik bang voor zijn strenge uiterlijk. Verder ken ik hem enkel uit de geruchten die over hem de ronde gaan en geen van die verhalen is bepaald geruststellend. Waarom is hij hîér, bij ons, terwijl wij niet meer dan eenvoudige landadel zijn en weinig voorstellen op het politieke toneel van Targonesti? ‘Ik wil gewoon even alleen zijn, om mijn hoofd leeg te maken.’

STORMBRUID

‘Goed dan. Blijf alstublieft niet te lang weg, anders geeft uw vader mij weer op m’n kop.’ Teodora haalt een paar schapenwollen wanten tevoorschijn en staat erop om die aan mijn handen te trekken. Ik glimlach breed naar haar en sta op het punt om mijn kamerdeur uit te rennen, als ze plotseling mijn handen in de hare klemt en haar stem tot een fluistering brengt. ‘Ioanna, pas alsjeblieft op. Ik weet dat je van hem houdt, maar je weet ook dat dit niet kan.’

Even staar ik haar alleen maar aan, dan slaak ik een zucht. ‘Je maakt je zorgen om niets, Teodora. Ik ben voorzichtig, echt waar.’

Ze knikt, al is het wat aarzelend, en laat me los. Een klein steekje schuldgevoel prikt kortstondig in mijn hart. Natuurlijk weet ik dat ik een risico neem, maar zolang Teodora de enige is die weet wat ik echt van plan ben, hoef ik niet te vrezen voor de toorn van mijn vader. Ik haast me door de lange gangen van het grote huis en glip dan de tuinen in. Op dit schemerige tijdstip liggen ze er verlaten bij; toch pas ik extra goed op terwijl ik een kronkelpaadje kies tussen de eiken en de beuken door, over een woekerend veldje waar een egelantier nog een paar laatste roze bloemen toont. Vanaf hier is het grote huis nauwelijks meer te zien. Ik verlangzaam mijn pas, terwijl mijn gevoerde laarsjes knisperende geluiden maken op de gevallen bladeren.

Een hand grijpt mijn arm en trekt me opzij, zodat ik tegen een gespierd lichaam bots. Ik slaak een gesmoord gilletteje, dat overgaat in een lach.

‘Stefan! Iemand had me kunnen horen!’

‘Wie zou er gek genoeg zijn om in deze kou na zonsondergang nog in de tuinen rond te hangen?’ murmelt hij, met zijn lippen tegen de gloeiende huid van mijn hals gedrukt. Een heerlijke rilling trekt door me

heen, en ik voel mezelf tegen hem aan smelten als zijn mond de mijne bedekt in een zoete kus.

‘Kom.’ Zijn vingers verstrengelen zich met de mijne en hij leidt me naar het schuurtje – een oud huisje dat niet meer in gebruik is. ‘Ik heb het warm gemaakt.’

Binnen is het stoffig en donker, op een kleine lantaarn na, die hij op een plank vol spinrag heeft gezet. Maar de vloer is geveegd en er liggen schone, wollen dekens op een dun stromatras. Het contrast met mijn weelderige slaapkamer is groot, maar toch omsluit deze ruimte me alsof het de veiligste en warmste plek op aarde is.

Overall waar Ştefan en ik samen kunnen zijn, voelt het zo aan, vermoed ik.

Hij kust me en knoopt mijn mantel los, veegt de zware stof van mijn schouders, waarna die met een plof op de grond belandt. Zijn handen raken verstrikt in mijn vlecht, maken de strengen los en woelen door mijn golvende lokken, terwijl zijn mond elke centimeter van mijn naakte hals, mijn lippen en mijn keel verkent. Ik zucht en kreun zachtjes, mijn ogen vallen dicht, mijn hoofd kantelt naar achteren, nu al ondergedompeld in de gloed van mijn verlangen.

Mijn jurk volgt de weg die mijn mantel is gegaan. Dan zijn jas, zijn hemd, zijn laarzen en de mijne, zijn broek, riem, onze onderkleding – we zijn een kluwen van vingers en lippen en hete ademtochten, en vallen uiteindelijk achterover op de dekens met niets dat ons van elkaar scheidt dan onze blote huid.

‘Je bent de allermooiste,’ kreunt Ştefan, terwijl zijn blik over mijn naakte borsten dwaalt, over mijn harde roze tepels, de zachte ronde

welving van mijn buik. Hij buigt zijn hoofd en drukt zachte, warme kussen tussen mijn borsten, tot aan mijn navel. ‘Ik heb je nodig, Ioanna. Ik wil je...’

Mijn handen verdwijnen onder zijn kastanjebruine krullen en mijn hart slaat een snel, opgetogen ritme als zijn tong dat meest verborgen plekje van mezelf bereikt. Vrijelijk en gretig geef ik me aan hem over, mijn benen gespreid zodat hij me kan kussen en likken. Hij weet heel goed hoe hij dat moet doen. Het was Ștefan die me liet kennismaken met dit heerlijke onderdeel van onze vrijpartijen, en hij is er altijd zo teder mee, zo zacht en voorzichtig, alsof hij bang is dat zelfs een klein hard likje van zijn tong me pijn zou doen.

Al snel hijg ik zijn naam, terwijl ik mijn benen om zijn schouders klem. Hij tilt zijn hoofd op en het verlangen glanst in zijn ogen. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja,’ fluister ik.

Hij kruipt over me heen, kust mijn nek, kust mijn borsten, laat zijn tong over mijn tepels gaan. Hij kust me nooit meer op mijn lippen als zijn mond eenmaal tussen mijn benen is geweest, noch heeft hij ooit zijn mond op de mijne gedrukt als ik hem met mijn lippen heb bevredigd. ‘Zo is het nu eenmaal,’ zei hij eens, nadat ik ernaar gevraagd had. ‘Sommige dingen moeten gewoon gescheiden blijven.’

Ștefan rommelt wat onhandig met zijn stijve lid totdat ik de kop ervan tegen mijn opening voel drukken. Zijn ogen ontmoeten de mijne en hij vraagt wat hij altijd vraagt: ‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker,’ kreun ik, terwijl ik mijn benen om zijn heupen sla.

‘Ik zal voorzichtig zijn,’ fluistert hij, terwijl hij langs mijn plooiën duwt. Ik weet dat hij zal proberen fluweelzacht in me te glijden, omdat hij nooit helemaal mijn kreuntjes van pijn is vergeten toen we dit voor het eerst deden. Ik denk dat de aanblik van mijn bloed hem beangstigd heeft, ook al wil hij dat niet toegeven. Alsof hij bang was dat ik naar mijn vader zou rennen om Ştefan te beschuldigen van een poging tot moord.

‘Waarom lach je?’ puft hij vlak bij mijn oor.

‘Geen reden.’ Mijn vingers vinden zijn dikke lokken weer en beginnen ze te strelen, terwijl ik zijn gespierde schouders kus als hij langzaam in en uit me beweegt.

Ik voel me zo nauw met hem verbonden als hij in me zit. De trillingen van genot die door hem heen trekken, resoneren ook in mijn eigen lichaam, diep in mijn buik. Met gesloten ogen geniet ik ervan, want ik weet dat dit moment snel voorbij zal zijn. En inderdaad, zijn bewegingen worden ongecontroleerd. Hij hijgt tegen mijn huid en begraaft zijn gezicht in de zachtheid van mijn borsten.

Er trekt een huivering door hem heen, zijn hele lichaam spant zich boven op me, waarna hij met een lange, diepe zucht weer verslapt. Hij heeft me eens uitgelegd dat dit het hoogtepunt van zijn genot is, iets dat zo heerlijk en diep is dat woorden het niet kunnen beschrijven. Daarom ben ik stil en laat ik hem met mijn lippen weten hoeveel ik van hem hou, en plaats zoete, lieve kusjes waar ik maar kan.

Hij is nog even stil, dan trekt hij zich terug en laat zich met een volgende diepe zucht naast me vallen. ‘Ik wou dat je kon voelen wat ik net voelde.’

Met mijn wijsvinger trek ik lijntjes over de duidelijke contouren van zijn borst en mompelt: ‘Ik denk dat ik dat ook bijna kan, soms.’

Ştefan draait zijn hoofd opzij om me aan te kijken. Zijn ogen zijn al glazig. Als het aan hem ligt, valt hij nu snel in slaap. ‘Je weet dat dat niet gaat. Dan raak je zwanger.’

‘Luana zegt dat dat een fabeltje is. Ze is al jaren samen met een minnaar en ze hebben geen kinderen.’

Er ontstaat een plooi tussen zijn dikke wenkbrauwen als hij naar me fronst. ‘Misschien kunnen we daar achter komen als we getrouwd zijn.’

‘Maar wat als ze gelijk heeft en ik zou kunnen voelen wat jij voelt? Het voelt zo goed als je me daar beneden kust, ik weet zeker dat ik...’

‘Ik weet het.’ Hij buigt zich over me heen en laat zijn lippen zachtjes over de mijne glijden. ‘Ik wil het ook, Ioanna. Maar pas als we getrouwd zijn. En hoe dan ook moet je niet steeds luisteren naar wat je dienstmeisjes je vertellen. Teodora zou je nooit meer stiekem naar buiten laten sluipen.’

Ik bijt op mijn onderlip. Nu de hitte en het verlangen langzaam uit mijn lichaam wegebben, voelt mijn hoofd ineens een stuk helderder. ‘Maar je weet dat ze gelijk heeft, Ştefan... We kunnen dit niet blijven doen. We kunnen het niet riskeren... Ík kan het niet riskeren.’

Zijn keel schokt als hij slikt. Maar dan knikt hij. ‘Ik werk hard. Ik presteer goed. Ik ben een goede soldaat, Ioanna. Als ik de positie van mijn vader overneem als commandant van je vaders manschappen, zal ik om je hand vragen. Ik zal goed genoeg zijn voor je vader. Dat weet ik zeker.’

Ik slik tegen een nerveuze kriebel in mijn keel. Een jaar geleden leek dit nog zo'n reëel vooruitzicht. Maar nu, aan de vooravond van mijn achttiende naamdag, lijkt de tijd plotseling vlugger te gaan, als een rivier die zijn stroom versnelt. Ik ben nu een volwassen vrouw en Ştefan is een man van eenentwintig, en toch is hij nog maar een voetsoldaat. En hij is ook nog maar nauwelijks echt op de proef gesteld, want de Noruskische grens bevindt zich ver weg van ons rustige, veilige leventje in Bratislava. Toch moet ik geloven dat mijn vader mijn hartenwens voorop zal stellen, als het hem gevraagd wordt.

‘Papa houdt van me,’ zeg ik daarom. ‘Zodra je jezelf bewezen hebt, zullen we trouwen. Ik zal geen ander aanzoek aanvaarden dan het jouwe.’

‘Ik zal elke man doden die naar jouw hand durft te dingen,’ grijnst hij, terwijl hij mijn vingers naar zijn mond brengt en zachtjes zijn tanden in mijn vlees zet. Ik lach, trek me los en rol me op mijn buik voordat ik opsta. ‘Ik moet gaan. Teodora’s geduld is niet onbeperkt.’

‘Teodora moet haar eigen liefde zoeken,’ kreunt Ştefan. ‘In plaats van zich met onze zaken te bemoeien.’

Snel trek ik mijn kleren en mijn laarzen aan. ‘Ze is niet bemoeizuchtig, ze is gewoon praktisch. En we hebben haar stilte nodig.’

‘Ik weet het, ik weet het.’ Hij haast zich om zijn eigen kleren aan te trekken – een soldatenuitrusting, degelijk en warm, maar toch nog grof en sober in vergelijking met het dikke fluweel van mijn donkerrode jurk. Ik buk om mijn mantel op te pakken, maar Ştefan is sneller.

‘Sta mij toe,’ mompelt hij, terwijl hij de met bont gevoerde schapenwol over mijn rug en schouders drapeert en het lichtgroene lint aan

de voorkant samenbindt. Voorzichtig trekt hij mijn lange, losse haar eronder vandaan. ‘Ga jij maar eerst. Ik wacht wel even.’

Ik knik, draai me om en plaats een laatste, treuzelende kus op zijn mond. ‘Tot morgen, Ştefan.’

‘Wacht.’ Hij stapt de schuur weer in en overhandigt me de lantaarn. ‘Let op waar je je voeten zet. Het is glad, met die bladeren overal. Ga rechtstreeks naar huis, goed? Neem geen van die kronkelige paadjes in deze duisternis.’

‘Ik red me wel,’ lach ik zachtjes. Zijn bezorgdheid is lief, maar ik weet de weg rond mijn eigen huis heus wel te vinden.

‘Ik hou van je,’ zegt hij stilletjes. Mijn hart verkrampst en ik begrijp niet eens waarom. Terwijl ik de smalle strook licht op het pad door de tuin volg, denk ik na over onze toekomst. Denken aan Ştefan veroorzaakt altijd een zwaar soort zoetheid, een droevige vreugde. Als ik morgen met hem kon trouwen, zou ik niet eens aarzelen. Maar nu het middernachtelijk uur nadert, het eerste uur van mijn naamdag, voel ik me angstig. De waarheid is dat mijn vader nooit de geringste intentie heeft geuit om mij te verloven met Ştefan. Hij lijkt zich nauwelijks bewust van zijn bestaan, ook al is hij de zoon van Nicolae, commandant van zijn manschappen.

Misschien, als Ştefan al roem en status had gewonnen, zou mijn vader hem zien staan. Wij zijn echter helemaal geen noemenswaardige militaire grootmacht. Onze soldaten zijn er om ons te beschermen tegen rondtrekkende boefjes en paardendieven; misschien landlopers als ze een bedreiging vormen. De enige echte manier voor Ştefan om zijn kwaliteiten op de proef te stellen – om mijn vader te bewijzen

hoe moedig en waardig hij werkelijk is – is als hij met die Heer van de Stormburcht naar het uiterste noorden van Targonesti zou vertrekken. Er gaat een ongemakkelijke rilling door me heen. Als Ştefan daarheen zou gaan, weet ik niet of hij wel zou terugkeren.

Mijn voeten struikelen. Ik blijf staan en plots voel ik de urgentie in me opborrelen als kokend water. Voordat ik mezelf tot rede kan brengen, ren ik al terug naar waar ik vandaan kwam.

Ştefan komt net de schuur uit en sluit de deur achter zich. Zijn gezicht staat vol verbazing als ik me in zijn armen werp. ‘Ioanna! Wat...?’

‘Laten we trouwen,’ zeg ik ademloos.

Hij staart op me neer. ‘Dat gaan we ook. Zodra...’

‘Nee. Niet in een verre toekomst. Vanavond. Morgen!’

Hij lacht en schudt zijn hoofd totdat hij beseft hoe serieus ik ben. ‘Je vader...’

‘Die kan niet ongedaan maken wat de kerk heeft ingezegend.’ Ik klem de voorkant van zijn overhemd strak tussen mijn vingers. ‘Hij zal een tijdje boos zijn, maar wij zullen veilig zijn. Alsjeblieft, Ştefan. Laten we niet langer wachten! Ik kan het niet verdragen.’

Ik kijk toe hoe verschillende emoties over zijn gezicht trekken. Angst. Twijfel. Dan iets hoopvols als hij met zijn duim over mijn lippen gaat. ‘Morgen is je naamdag. Je vader heeft een hele middag gepland. Bovendien moeten we ons voorbereiden. Je hebt een smoes nodig om weg te glippen. Ik moet voorraden verzamelen. We hebben paarden nodig. De dichtstbijzijnde kerk buiten deze stad is in Košta. Ze zullen je daar niet herkennen, maar het is minstens vijf uur te paard...’ Hij zwijgt, alsof hij

plotseling niet kan geloven wat er uit zijn eigen mond komt. ‘Ioanna,’ fluistert hij. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja,’ zeg ik met klem. ‘Ja, Ştefan, ik weet het absoluut zeker. Dit is wat we moeten doen.’

‘Goed dan.’ Zijn blik danst over mijn gezicht en hij knikt. ‘Ik zal met de voorbereidingen beginnen. Wacht tot ik het je laat weten. Het duurt misschien een week, maar waarschijnlijk twee...’

‘Twee weken.’ Als ik hem weer kus, is het niet lief en zacht, maar ongeduldig en vol verlangen. ‘Dan ben ik de jouwe en jij de mijne.’

‘Ik was altijd al de jouwe, Ioanna.’ Hij strijkt een lok van mijn haar achter mijn oor. ‘Ga nu. Voordat je gemist wordt.’

Terwijl ik de paadjes naar het huis terug volg, bonkt mijn hart luid. Deels is het opwinding. Een geheime verloving! Alleen al de gedachte daaraan laat mijn borst vollopen met vreugde en mijn bloed stroomt heet door mijn aderen; heter nog dan toen ik kreunde en kronkelde onder Ştefans kussen. Mijn hart bonkt echter ook zo omdat ik altijd op mijn hoede ben om niet gezien te worden. Hoewel het onwaarschijnlijk is dat ik iemand zal tegenkomen op dit late uur, is er altijd een kans dat er nog een dienstmeid of een loopjongen buiten is, dus pas ik op dat ik zo min mogelijk geluid maak. Ik passeer de rozenperken. In de zomer bloeien die weelderig en in alle kleuren. Nu de winterkou zijn tanden in het land zet, zijn de doornstruiken kaal en grimmig.

Het huis komt in zicht en mijn voeten knarsen over het kiezelpad. Ik passeer een kleine fontein en hoor het zachte gekabbel van het water dat over de gebeeldhouwde stenen randen stroomt.

Hoewel ik bijna thuis ben, blijft mijn hart maar tekeergaan. Ik ben nooit bang om alleen buiten te zijn, zolang ik maar binnen de muren van mijn vaders landgoed blijf. Dus waarom heb ik het gevoel dat er ogen op me gericht zijn? Misschien is het gewoon de opwinding. Ja, dat moet alles zijn. Mijn leven gaat zo drastisch veranderen binnen een paar weken, en ik kan niet wachten om Ștefan de mijne te noemen, mijn echtgenoot, mijn geliefde. Maar tegelijkertijd weet ik dat we ons moeten voorbereiden op de woede van mijn vader. Het zal moeilijk voor hem zijn om te accepteren dat ik dit achter zijn rug om gedaan heb. Ik kan alleen maar hopen dat zijn liefde voor mij er uiteindelijk voor zal zorgen dat ook hij inziet dat Ștefan de enige ware voor mij is.

Een ritseling schudt me uit mijn gedachten. Een donkere gedaante beweegt zich vanuit mijn rechter ooghoek. Mijn voeten komen abrupt tot stilstand, mijn adem stukt in mijn borst en komt er dan in een te hoorbare zucht uit als ik zie wie me gadeslaat.

De Heer van de Stormburcht is in de kleuren van de nacht gehuld; zijn lange mantel vloeit bijna over in de duisternis die ons omringt. Alleen de schittering van zijn ogen verradt dat zijn blik op mij gericht is.

Een vlaag van paniek verhit mijn wangen. Weet hij waar ik geweest ben? Nee – natuurlijk niet. Hoe kan hij dat weten? Het staat hem volkomen vrij om van de koude nachtlucht te genieten, net zoals het mij volkomen vrij staat om door mijn eigen tuin te wandelen. Ik haal

zo rustig mogelijk adem en probeer me een houding te geven door een reverence te maken. ‘G... goedenavond, Mijn Heer.’

Het knikje dat hij me geeft is miniem. Hij beweegt weer en komt geruisloos in het zachte schijnsel van de lantaarn bij het huis, net genoeg om een frons op zijn verder beheerste, gesloten gezicht te ontwaren. Ik vraag me af of hij net zo verrast is om mij te zien als ik hem.

‘Het is laat,’ zegt hij. Het is vreemd hoe zijn stem de duisternis en de stilte van de nacht om ons heen lijkt te imiteren.

‘Ja. Eh... Ik was even buiten voor wat frisse lucht.’

Hij lijkt het niet nodig te vinden om daarop te antwoorden. Misschien is hij van mening dat mijn nachtelijke omzwervingen geen betrekking op hem hebben, maar plotseling ben ik bang dat hij boos op ons is. Op vader. Een vriendschappelijk bezoek is dit in elk geval niet. De Heer van de Stormburcht verlaat zijn post maar zelden en hij geeft niet om het doen en laten van de andere adellijke huizen van Targonesti. Er gaan ook genoeg geruchten over hem rond. Ze passeren mijn gedachten als een kille windvlaag: men zegt dat deze man zoveel bloed aan zijn zwaard heeft dat hij er een bad in zou kunnen nemen; dat hij zonder menselijke emoties is, dat Vârvul Vântului vervloekt is en zelfs dat hij deels een *strigoi* is – de zoon van een kwade, onsterfelijke tovenaer. Meer dan eens heb ik horen fluisteren dat alle vrouwen die zijn burcht betreden, al jong in hun doodskist liggen. Dat laatste is bovendien méér dan alleen een gerucht; ik ken een paar families die beweren dat er ooit een bruid uit hun geslacht aan zijn voorvaderen is gegeven. En zelfs als dat niet waar zou zijn, is het een feit dat de jonge soldaten die hij meeneemt vaak niet terugkeren. Deze man is vrienden met niemand. Hij

geeft alleen bevelen, int onze belastingen en houdt de Norusken buiten onze grenzen.

Dat hij hier is – dat hij ontevreden is over mijn vader – betekent niets goeds. Hoe meer die gedachte zich aan me opdringt, hoe kouder ik het krijg.

Ik kan wel raden waarom mijn vader zo onwillig is om de grote som geld te betalen die hij de Heer van de Stormburcht schuldig is. Ik weet best dat mijn vader al zijn vermogen opzij heeft gezet om een hoge bruidsschat voor mij te verzamelen; hoog genoeg om een prins te lokken. Een prins die ik nooit mijn hart zou kunnen schenken.

‘Mijn Heer, ik...’ Mijn keel voelt strak aan. Aan de eettafel was het makkelijk om tegen hem te praten, omringd als ik was door mensen die ik kende en vertrouwde. Hier, zonder ander gezelschap, voelt de Heer van de Stormburcht nog strenger dan voorheen. Hij bezit een soort hardheid die ik bijna tegen mijn huid kan voelen slaan. Maar er is iets wat ik móét zeggen. ‘Ik... ik wil u vragen om alstublieft niet boos te zijn op mijn vader. Ik weet dat hij nog niet betaald heeft, maar ik beloof u dat hij dat wel zal doen.’

In zijn gezicht verandert er weinig, maar ik meen een glimp van verbazing in zijn ernstige blik te zien. ‘En dat weet jij?’ vraagt hij.

Mijn vingers knijpen in de stof van mijn mantel. ‘Geef hem twee weken...of-of drie. Dan zal hij u zeker betalen. Alstublieft, wees nog even geduldig met hem.’

De stilte hangt als een mist om hem heen. Ik zou niet kunnen zeggen wat hij denkt. Misschien had ik niets moeten zeggen. Ik buig mijn hoofd. ‘Vergeef mijn vrijpostigheid, Mijn Heer.’

STORMBRUID

‘Het is laat, Ioanna.’ Wat voelt het vreemd om mijn naam uit zijn mond te horen. ‘Ga terug naar binnen.’

Hij heeft gelijk; er kan niets goeds voortkomen uit een gesprek tussen mij en hem in de duisternis van de verlaten tuinen. Bovendien wil ik niet nog een zenuwslopende seconde in zijn stugge aanwezigheid doorbrengen, dus maak ik nog een haastige kniebuiging en snel dan langs hem heen, opgelucht zuchtend zodra de deur tussen ons dichtvalt en de warmte van het huis me omringt.

De gangen zijn stil en schemerig verlicht. Als ik mijn vertrekken bereik, wacht Teodora op me. Ze ziet er moe uit en heeft zich al omgekleed voor de nacht.

Ze is maar een paar jaar ouder dan ik, met een langwerpige en bleek gezicht, grote, lichtblauwe ogen die me altijd wat aan een uil doen denken, en donker haar dat in twee eenvoudige vlechten om haar hoofd is opgestoken. Met een kaars in haar linkerhand leidt ze me naar binnen en sluit ze zachtjes de deur achter me. ‘Bent u in orde, vrouwe? U ziet er een beetje gejaagd uit.’

‘Ja, maak je geen zorgen. Niemand heeft me betrappt.’ Behalve de Heer van de Stormburcht dan, maar die had duidelijk geen idee wat ik net had gedaan. En zelfs als hij dat wel wist, betwijfel ik of hij het zijn zorg zou maken. Hoe dan ook, ik wil geen enkele gedachte meer aan hem wijden; niet nu mijn hoofd zo vol is met andere dingen.

‘Ga naar bed, vrouwe,’ zegt Teodora, bijna alsof ze een kind berispt dat nog veel te laat op is. ‘U wordt bij zonsopgang verwacht om u voor te bereiden op de jacht.’ Haar ogen glijden over me heen en ik hoor haar nauwelijks verholen zucht. ‘Ik laat nog vroeger in de ochtend een bad voor u vollopen,’ besluit ze. ‘Ik hoop echt dat u voorzichtig bent geweest. U weet wat ik bedoel.’

‘Maak je geen zorgen,’ antwoord ik nogmaals, terwijl ik mijn jurk en laarzen al uittrek. ‘Ştefan heeft het niet zo ver laten komen dat... je weet wel... een vrouw een kind krijgt.’

Teodora staakt haar bewegingen even, mijn slaapjapon nog in haar handen, en ze kijkt me fronsend aan. ‘Geloof niet wat die mannen u vertellen, vrouwe. Ze zullen alles zeggen om zichzelf te kunnen bevredigen. Zo egoïstisch zijn ze. U speelt met vuur.’

‘Ştefan zou niet tegen me liegen. En hij is helemaal niet egoïstisch.’ Het idee alleen al! ‘Hoe dan ook hoeft je je geen zorgen te maken. Dat beloof ik. We weten wat we doen.’

Binnenkort zal het krijgen van een kind als een zegen worden beschouwd, niet als een schande. Dat kan ik Teodora nog niet vertellen. Ze is trouw en oprecht, maar ik weet dat ze zich zorgen zou maken en me zou proberen om te praten. Dus glimlach ik alleen maar terwijl ze me in mijn slaapkleed helpt, mijn haar borstelt en vlecht en uiteindelijk de verwarmde pan, die onder mijn dekens lag om mijn bed behaaglijk warm te maken, verwijdert. ‘Welterusten, Teodora.’

‘Goedenacht, vrouwe.’ Haar voeten maken nauwelijks geluid op de vloer als ze naar de kleine, aangrenzende kamer vertrekt waar haar bed staat.

A decorative border at the top of the page features several roses and leaves. In the center, a key hangs from a heart-shaped ornament.

3

IOANNA

OM ME HEEN SCHALT het blaffen van de jachthonden, die aan hun tuigen rukken en trekken om losgelaten te worden. Ze hebben de geur van wild in hun neus.

Gelukkig is mijn merrie niet schrikachtig. Zo'n goede ruiter ben ik niet en de opwinding van de jacht heeft me nooit kunnen grijpen. Toch begrijp ik waarom mijn vader deze grote gebeurtenis heeft georkestreerd. Mijn achttiende naamdag gaat niet alleen om mij – in feite ben ik de laatste persoon die hier voorop staat. Mijn status als huwbare edelvrouw is echter des te belangrijker. Meer dan vijf adellijke families hebben vandaag de uitnodiging geaccepteerd en vergezellen ons nu met hun eigen honden, jagers en knechten door het berkenwoud rondom Bratišova. Ergens in die menigte bevindt Ştefan zich ook, maar meer dan een heimelijke blik durfden we nog niet uit te wisselen. Mijn huid kriebelt als ik aan de komende twee weken denk. Nog éven...en dan mag ik hem openlijk kussen.

Ik was verbaasd toen ik vanochtend zag dat de Heer van de Stormburcht zich bij ons gezelschap voegde. Ik had hem liever zien vertrekken.

Als ik mijn blik vooruit richt, zie ik hem op een afstandje. Hij berijdt een nachtzwarze hengst en wordt vergezeld door een van zijn mannen die ik vaker in zijn gezelschap heb gezien; die lange, die bijna net zo gesloten overkomt als zijn meester. Geen van beiden heeft veel aandacht aan mij besteed, niet toen ik in mijn nieuwe, donkergroene jachtgewaad op de binnenplaats verscheen en mijn vader me kuste en me een fijne naamdag wenste, en ook nu werpen ze nog geen blik in mijn richting.

‘Je bent wat stil, lieveling.’ Mijn vader komt naast me rijden en kijkt me onderzoekend aan. ‘Je hoeft zelf niets te schieten, maar als een van de jongemannen een prooi heeft, vergeet dan niet om hem te prijzen.’

‘Kunnen ze niet zonder mijn bewondering?’ prevel ik, terwijl ik mijn blik naar de blauwe lucht sla, die tussen de bijna kale takken van de bomen te zien is.

‘Ioanna.’ Mijn vader spreekt zachter en kijkt me streng aan. ‘We mogen niet het rijkste huis in Targonesti zijn, maar jij bent zeker een van de meest lieflijke jonge vrouwen die op dit moment de huwbare leeftijd hebben bereikt. Laat die bekoorlijkheid gelden. Je weet dat ik dit alleen zeg om je de beste toekomst te geven.’

Daar zou ik een heleboel op terug kunnen zeggen, maar als ik opzij kijk, zie ik vaders gespannen gezicht. Die lijnen bij zijn ogen zaten er twee dagen geleden nog niet. Heeft hij wel geslapen? Ik houd mijn merrie een beetje in, terwijl ik fluister: ‘U zou er beter aan doen om mijn bruidsschat te gebruiken om uw schuld af te betalen.’

Ik zie verrassing in zijn blik, gevolgd door pijn. Mijn vader knijpt zijn gehandschoende handen om de teugels en laat een diepe zucht horen. ‘Maak jij je daar nou geen zorgen om.’

Ik wil hem laten weten dat ik dat niet erg vind. Dat ik gelukkig zal zijn met een man van lagere komaf, omdat ik werkelijk van hem houd. Maar op dat moment wordt verderop het scherpe fluitsignaal gegeven en worden de jachthonden losgelaten.

‘Ze hebben iets,’ zegt vader, voor hij zijn paard tot een galop aanspoort en in de voorhoede verdwijnt. Om me heen is het chaos van rennende knechten en onrustige paarden en ik kan Ştefan nergens ontwaren. Ik heb ook geen zin om te koeren en met mijn wimpers te knipperen naar de gelukkige jonge edelman die het eerste bloed van de ochtend zal vergieten. Ik stuur mijn merrie weg van het tumult, en beetje bij beetje verdwijnen de mensen en de geluiden tussen de bomen.

Het frisse berkenbos strekt zich voor me uit, de varens nog nat van de mistige zonsopgang, de schaarse bladeren ritselen in de scherpe, koude bries.

Ah, nu kan ik mijn hoofd leegmaken. Als mijn eigen lichaam ontspant, doet mijn merrie dat ook. Ik hoef niet bij die lawaaijige groep ongewenste vrijers in de buurt te blijven. Ik kan simpelweg beweren dat ik een beetje afdwaalde door...

Een haas!

Hij steekt mijn pad over, slechts een paar meter van mij vandaan, en duikt dan weer het kreupelhout in. Maar ik hoor hem nog steeds en mijn ogen volgen zijn bewegingen al, registreren waar de varens bewegen en buigen.

Laat de jongemannen hun herten en zwijnen maar schieten. Deze is van mij.

Ik achtervolg hem, en mijn merrie laat zich niet afschrikken door het gekraak van het kreupelhout onder haar hoeven als we van het hoofdpad afwijken. Dit deel van het bos is ouder, stiller, maar niet zodanig dat ik eraan denk om terug te keren.

Plotseling wijken de bomen uiteen en maken plaats voor de grazige helling van een steil aflopende heuvel. En... daar! Ik zie de haas, die naar beneden schiet. Ik ruk aan de teugels en stop zo abrupt dat mijn merrie snuift en zich schokkerig omdraait.

‘Sorry, lieverd.’ Ik geef haar een kalmerend klopje op haar nek en spring uit het zadel. Wat nu? Het is een aardige sprong naar beneden, maar de grond loopt wel redelijk gelijkmatig af. Die afdaling kan ik wel aan.

Ik trek mijn rokken omhoog en klauter naar beneden. Het lange, natte gras wikkelt zich om mijn enkels, zodat ik me telkens moet lostrekken. Slechts één keer verlies ik mijn evenwicht en glijd ik over een modderig paadje naar beneden, tot ik mezelf kan opvangen. Wrijvend over mijn pijnlijke elleboog bereik ik eindelijk de bodem en kijk om me heen, op zoek naar mijn prooi.

Verderop kabbelt een klein beekje. Er zijn genoeg rotsen en holtes waarin een klein wezen zich kan verstoppen, en ik ben niet bepaald stil geweest.

Misschien was dit een dwaas idee. Maar ik word tenminste niet beloerd door verwende prinsesjes, de zon is helder en het briesje is fris, en deze kleine vallei is best mooi, hoewel het een beetje drassig is. Ik kan net zo goed rustig aan doen.